Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціѣ неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на четверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Справы парляментарнѣ.

Найблизше засѣданє Палаты пословъ мае вôдбути ся завтра. Загально сподѣвають ся, що на завтрѣшнôмъ засѣданю стане на порядку дневнôмъ провізорія буджетова, котра буде становити конець нарадъ въ теперѣшнôй сесіи передъ Рôздвяными святами.

Narod. Listy доносять, що на послѣднôмъ засѣданю делеґатôвъ славяньскихъ клюбôвъ, на котрôмъ вела ся нарада надъ славяньскою коаліцією, поставили репрезентанты Молодочехôвъ слѣдуючѣ точки, котрѣ мають бути обнятѣ спôльною програмою славяньскои коаліціѣ: Переведенє повнои рôвноправности, выступованє за загальнымъ и безпосереднымъ правомъ выбору и охорона славяньскихъ интересôвъ народныхъ. Тѣ точки мають бути цѣлею для маючои утворити ся незадовго парляментарнои комисіѣ, въ котрôй може буде вôдъ часу до часу можна згодити ся такожь и на иншѣ справы, одиакожь завсѣгды зъ выключенемъ всякого майоризованя. Narodni Listy додають, що результатомъ нарадъ надъ сими предложенями Молодочехôвъ була ухвала, щобы поодинокѣ фракціи славяньскѣ повѣдомити о ходѣ дискусіѣ, въ котрôй признано загально хосенность славяньскои коаліціѣ. Якъ изъ сего справозданя молодоческого орґану видко — додае N. fr. Presse, — то будуча славяньска коаліція була бы досыть слабою збираниною парляментарною.

Presse доносить, що на завтрѣшнôмъ засѣданю мае бути предложене Палатѣ пословъ справозданє о розпорядженяхъ выимковыхъ для Праги и околицѣ. Дебата буде мабуть вести ся на ширшѣ розмѣры, позаякъ зачувати, що въ сей справѣ хотять примавляти послы: Герольдъ, Ґреґръ, Бляжекъ, Кафтанъ, Спиничъ, Люеґеръ и Барайтеръ.

Въ Палатѣ панôвъ вôдбуде ся сего тыжня засѣданє, на котрôмъ мають залагодити ся предложенє о краевôй оборонѣ и другѣ законы, ухваленѣ Палатою пословъ. Зачувати, що нова ситуація политична не обôйшлась и безъ вплыву на становище партій въ Палатѣ панôвъ. Кажуть, що члены лѣвицѣ и правицѣ Палаты зближили ся въ послѣднихъ дняхъ до себе и вже сконстатували прихильность обохъ партій для себе.

Цѣкавый причинокъ до исторіѣ минувшои кризы подае слѣдуючій фактъ: Берлиньска Kreuzztg. оголосила була сими днями розмову свого вѣденьского кореспондента зъ членомъ Палаты панôвъ и професоромъ университету Массеномъ, котрый мавъ сказати, що упадокъ ґр. Таффого уважае нещастємъ для розвою Австріѣ. Ґр. Таффе не выступавъ рѣшучо за автономістичнымъ принципомъ и тымъ вôдсунувъ консервативнѣ елементы ческого народу вôдъ радикалôвъ, черезъ що розбивъ залѣзный обручь правительственнои бôльшости. Для вѣроисповѣдной школы мавъ ґр. Таффе такожь за мало симпатіѣ, а при выборѣ своихъ міністрôвъ-товаришѣвъ не вôдпиравъ досыть сильно противникôвъ своихъ политичныхъ намѣренъ. Теперѣшный кабінетъ представляе концесію зроблену ґр. Гогенвартомъ опортунізмови, що рôвнае ся упадкови консервативнои партіѣ. Замѣсть неутралізаціѣ политичныхъ принципôвъ выступить самоволя лібералиныхъ засадъ, а централізмъ стане знову пануючимъ принципомъ. Не внесена несподѣвано реформа выборча була причиною упадку ґр. Гогенварта, але оскорблена зарозумѣлость ґр. Гогенварта, котрому не сподобалась форма внесеня безъ его вѣдомости. Коло польске не причинило ся безпосередно до упадку ґр. Таффого. Але коли ґр. Гогенвартъ „радивъ" ґр. Таффому подати ся до димісіѣ (тогды, коли вже ґр. Гогенвартъ заключивъ бувъ союзъ зъ лѣвицею въ цѣли поваленя ґр. Таффого), мусѣло Коло польске згодити ся на ситуацію утворену ґр. Гогенвартомъ.

На то вôдповѣвъ ґр. Гогенвартъ въ Fremdenblatt-ѣ: Немаю чести знати особисто п. Массена и не можу осудити, на скôлько вложенѣ ему въ тôй розмовѣ въ уста погляды суть дѣйстно власностию его духа. Я й не хочу полемізувати противъ тыхъ поглядôвъ, лишь запримѣчу, що той, хто надае собѣ право называти теперѣшный кабінетъ концесією зробленою опортунізмови та неутралізацією принципôвъ политичныхъ, не повиненъ забувати або умысно иґнорувати ухвалену на пôдставѣ постановлень рады міністрôвъ дня 24 сѣчня 1893 р. проґраму уступившого міністерства, коли хоче, щобы не лишь Kreuzztg. але й другѣ о нѣмъ поважно думали. Порôвнанє сеи проґрамы зъ проґрамою теперѣшного міністерства було бы прецѣ може довело до иншого погляду; але о то не хочу перечити ся. Я хочу лишь вôддати честь историчной правдѣ и длятого заявляю, що наведенє при кôнци згаданои розмовы твердженє, мовъ бы я радивъ ґр. Таффому подати ся до димісіѣ, вже по тôмъ, коли я заключивъ союзъ зъ лѣвицею, та що длятого Колу польскому не позôстало нѣчого, якъ лишь приняти утворену ситуацію, и мимо тои певности, зъ якою то твердженє ширить ся;— що то твердженє есть зовсѣмъ неправдиве и що я розпочавъ переговоры зъ лѣвицею, ажь

---

1)

Кôлька чертъ зъ житя кн. Александра болгарского.

(Исторична згадка — пôсля Г. Реннера, Ад. Коха и др.)

Тыждень тому назадъ зложено въ Софіи въ великимъ торжествомъ въ могилу тѣло первого князя болгарского, котрого выбрала судьба якъ бы лишь на то, щобы зробити зъ него героя и поставити свѣточемъ для народу, котрый якъ би на перекôръ своимъ ворогамъ смѣло и вôдважно та лишь власными силами двигаєсь напередъ и боронить своеѣ національнои та державнои независимости. Зъ кн. Александромъ Батенберґскимъ зôйшовъ изъ свѣта чоловѣкъ, котрого неоденъ нарôдъ въ Европѣ може завидувати Болгарамъ. Изъ политичного становища можна всѣляко осуджувати житє и дѣяльность покôйного князя, але изъ становища загально людского мусить кождый признати, що бувъ то чоловѣкъ, котрый своимъ походженємъ, своею судьбою, своимъ характеромъ, своими дѣлами, ба, навѣть своею смертію заслугуе вповнѣ на то, щобы его поставити въ рядъ тыхъ великихъ людей, котрымъ судило ся записати своимъ именемъ кôлька картокъ исторіѣ не лишь того народу, для котрого они жили и дѣлали, але й взагалѣ исторіѣ розвою цѣлои людскости. Коли тутъ хочемо присвятити кôлька слôвъ сему чоловѣкови, то не длятого, що то бувъ першій князь болгарскій, не длятого, що зъ нимъ вяже ся исторія народу болгарского, а длятого, що то бувъ чоловѣкъ, зарôвно цѣкавый задля своихъ дѣлъ для историка, якъ и задля свого характеру для псіхольоґа, а траґічность его житя надала ему ту ознаку, яку стрѣчаемо лишь у правдивыхъ великихъ героѣвъ. Досыть лишь поглянути на его походженє, на послѣдный рôкъ его панованя въ Болгаріи та на конець житя, щобы выробити собѣ понятє, що то бувъ за чоловѣкъ, котрого бодай по смерти зложено на тôй земли, для котрои вôнъ живъ, за котру боровъ ся, а на котрôй не вôльно було ему дожити кôнця свого вѣку.

Кн. Александеръ Батенберґскій, вôдъ 29 цвѣтня 1879 р. до 7 вересня 1886 р. князь болгарскій, а опôсля ґр. Гартенавъ и австрійскій ґенералъ-майоръ въ Градци, бувъ сыномъ кн. Александра геского, котрого сестра, княг. Марія, була женою царя Александра II. (звана въ Россіи Марія Александровна). Мати его була ґрафиня Юлія Гавке, отже родомъ нерôвна его батькови и ажь пôзнѣйше одержала титулъ княг. Батенберґскои; сей фактъ вплынувъ безперечно и на трохи демократичне успособленє характеру кн. Александра, що опôсля дало ему тымъ бôльшу можность верховодити середъ такъ демократичного народу, якимъ есть нарôдъ болгарскій.

II.

Царь Александеръ II. а ще бôльше, якъ зовсѣмъ природно, его жѣнка Марія Александровна протеґували князя и причинили ся до того, що Болгаре выбрали его собѣ княземъ. Дня 6 липня 1879 р. станувъ кн. Александеръ у Варнѣ на болгарскôй земли, поѣхавъ вôдтакъ до старои столицѣ болгарскои, Тирновы, и зложивъ тутъ дня 9 липня передъ собранiємъ присягу на конституцію, а дня 13 липня вôдбувъ ся его торжественный вѣздъ до Софіѣ. Коли вôдтакъ берлиньскій конґресъ дня 17 серпня 1879 р. затвердивъ его выбôръ, розпочалось формально его панованє. Середъ якихъ трудностей, моральныхъ и матеріяльныхъ розпочалось то его панованє, годѣ тутъ описувати; досыть лишь згадати, що пôдъ ту пору цѣла Болгарія и еѣ князь були вповнѣ зависимѣ вôдъ ласки Россіѣ и его царя. Въ Болгаріи верховодили россійскѣ офіцеры и дипльоматы; князь особисто находивъ ся у великихъ клопотахъ фінансовыхъ, бо не маючи вôдповѣдного свому становищи маєтку, не мôгъ выступати зъ такимъ блескомъ, якъ того вымагали обставины въ молоденькôй державѣ, въ котрôй першій лѣпшій ґенералъ россійскій показувавъ ся бôльшимъ паномъ, якъ самъ пануючій князь. Вправдѣ царица Марія Александровна вмилувалась була надъ своимъ братанкомъ и пôслала ему черезъ одного россійского достойника до Вѣдня 100,000 франкôвъ бодай на перше устроєнє его двору, але той достойникъ програвъ зъ тои сумы 80.000 фр. въ карты, а за проче закупивъ якѣсь дрантивѣ папери цѣннѣ. Князь державъ ся въ Болгаріи якъ мôгъ; колижь умерла царица а въ мартѣ 1881 р. убито и царя Александра II., упала и послѣдна пôд-

тогды, и то спôльно зъ предсѣдателемъ Кола, коли уступленє ґр. Таффого стало ся вже було довершенымъ фактомъ.

О становищи руского клюбу въ Радѣ державнôй, пише кореспондентъ краковскои Reform-ы, що вôнъ старавъ ся кôлька разôвъ розслѣдити гадку того клюбу що до становища, яке думає заняти рускій клюбъ въ виду положеня, вытвореного коаліцією и прийшовъ до переконаня, що въ клюбѣ проявили ся двоякй стремленя: одно за удержанємъ дотеперѣшного становища супротивъ правительства и Кола польского; друге, властиво першому противне, але жадаюче деякихъ уступокъ. Оба стремленя суть однаково сильнй, але послѣдне взяло о стôлько верхъ, що клюбъ ухваливъ на разѣ вести супротивъ правительства и коаліціѣ политику вôльнои руки. Ухвалу ту поясняють самй послы всѣляко. И тахъ прихильники другого стремленя кажуть, що „вôльна рука" значить въ данôмъ случаю тôлько, що клюбъ рускій не хоче мати нѣчого спôльного анѣ зъ правительствомъ анѣ зъ коаліцією парляментарною, а що до своихъ вôдносинъ до коаліціѣ славяньскои рѣшить ся пôзнѣйше, при тôмъ додають они, що въ засадѣ не суть они противнй антикоаліціи. Прихильники удержаня дотеперѣшного стану видять знову въ политицѣ „вôльнои руки" то, що клюбъ на разѣ не хоче вязати ся зъ нѣякою стороною, а то длятого, що мусить насамперѣдъ запевнити ся, чи деякй погрозы декотрыхъ польскихъ часописей, вымѣренй противъ Русинôвъ, мають якусь пôдставу, чи нѣ.

Въ тôй цѣли мають представителѣ клюбу руского конферувати зъ Є. Ексц. п. Намѣстникомъ Галичины, ґр. Баденімъ, зъ президентомъ кабинету кн. Віндішґрецомъ и зъ президією Кола польского. Вôдъ пояснень, якй одержать, буде зависѣти дальше становище руского клюбу. Длятого также давъ клюбъ рускій выминаючу вôдповѣдь представителямъ славяньскои коаліціѣ. Зъ уваги однакожь — каже кореспондентъ Reform-ы дальше — що не може ся заносити на нѣякй репресаліи противъ Русинôвъ, а погрозы часописей, коли якй були, суть лишь пустою балаканиною, то можна вже теперь уважати за рѣчь певну, що жаданй поясненя выпадуть успокоюючо и вдоволяючо, отже въ дальшихъ наслѣдкахъ можна смѣло припускати, що Русины до опозиціѣ славяньскои антикоаліціѣ не приступлять и що позôстануть и дальше въ дотеперѣшныхъ вôдносинахъ до правительства Кола польского.

Справы краевû.

(Орґанізація институціѣ краевыхъ дозорцѣвъ меліораційныхъ)

Зъ кôнцемъ листопада с. р. скôнчило ся першихъ три роки краевого курсу для дозорцѣвъ меліораційныхъ; отже прийшла пора орґанізаціѣ сеи службы на взôръ угорскои службы дозорцѣвъ меліораційныхъ у Кошицяхъ.

Краевû дозорцѣ будуть помôчными краевому бюрови меліораційному и мають задачу: выконувати роботы публичнû, веденû инжинєрами бюра, приватнû и консерваційнû роботы при публичныхъ пôдприимствахъ меліораційныхъ пôдъ надзоромъ инжинерôвъ бюра.

Выдѣлъ краєвый жадає установы такихъ катеґорій дозорцѣвъ: Меліораційныхъ кондукторôвъ зъ рôчною платнею 600 зр., додаткомъ на мешканє 100 зр. и на ѣзду 100 зр. — Старшихъ дозорцѣвъ зъ рôчною платнею 540 зр. — Меліораційныхъ дозорцѣвъ зъ платнею 360 зр.

Пôдчасъ роботы въ поли будуть дозорцѣ и старшû дозорцѣ мати заплачену подорожь (третя кляса зелѣзницею, а 66 кр. вôдъ одного кільометра кôньми) и діету по 50 кр. денно, або замѣсть того мешканє и удержанє. Ученики кр. курсу практичного достануть пôдчасъ робôтъ у поли крôмъ такихъ самыхъ діетъ и заплаченои подорожи, мѣсячну платню по 15 зр.

Платню, додатокъ на мешканє и на ѣзду кондукторôвъ будуть давати консерваційнû фонды публичныхъ пôдприимствъ меліораційныхъ, а дозорцямъ и ученикамъ дотычнû фонды будовы, або властителѣ ґрунтôвъ.

Дозорцѣ придѣленû експозитурамъ до выконуваня приватныхъ меліорацій будуть одержувати платню за часъ, коли не занятû въ поли, зъ фонду краевого, зъ дотаціѣ експозитуръ на удержанє дозорцѣвъ тренарскихъ.

Принятє дозорцѣвъ, що буде залежати вôдъ укôнченя практичного курсу при меліораційнôмъ бюрѣ и зложеня испыту головного, а также число дозорцѣвъ мае рѣшати Выдѣлъ краєвый.

Ранґу старшого дозорця буде мôгъ одержати дозорець, обзнакомленый зô справою, дбалый у службѣ, по кôлькалѣтнôй практицѣ; а мѣсце кондуктора такій же дозорець, котрый до того буде знати маніпуляцію канцелярійну и веденє рахункôвъ.

Число дозорцѣвъ буде залежати вôдъ розмѣрôвъ робôтъ.

Именованû Выдѣломъ краевымъ дозорцѣ одержують емеритуру такъ, якъ урядники маніпуляційнû. Въ тôй цѣли мае бути утвореный окремый фондъ, до котного мають вплывати: оплаты дозорцѣвъ (4 прц. побираной платнѣ): щорôчна дотація Сойму по 500 зр. почавши вôдъ року 1895; добровôльнû датки властителѣвъ ґрунтôвъ, на котрыхъ працювали дозорцѣ. Недоборы емеритального фонду дозорцѣвъ мае покрыти краевый фондъ.

Предложенє въ тôй справѣ внесе Выдѣлъ краевый на найблизшôй сесіи соймовôй.

Переглядъ политичный.

Доповняючій выбôръ посла зъ куріѣ громадъ сельскихъ въ окрузѣ выборчôмъ Жовкôвъ-Сокаль-Рава руска розписаный на день 14 грудня. Якъ звѣстно, въ окрузѣ сêмъ кандидували проф. Наталь Вахнянинъ и о. Роздôльскій, а выбрано ц. к. старосту п. Ляникевича зъ Жовкви, котрый опôсля зложивъ свôй мандатъ и тымъ спонукавъ новû выборы. — Выбôръ посла въ куріѣ мѣстъ Бережаны-Тернопôль розписано на 28 грудня. Въ Бережанахъ завязавъ ся передвыборчій комітетъ, зложеный зъ 60 осôбъ, котрого предсѣдателемъ єсть бурмістръ мѣста п. Ґертлєръ, а его заступникомъ нотарь п. Морвіцъ. Въ комітетѣ сêмъ зголосивъ свою кандидатуру п. Рамскій, президентъ суду окружного въ Бережанахъ.

Угорскій міністеръ справедливости предложивъ на суботнѣшнôмъ засѣданю угорского парляменту проектъ закона о вѣнчаняхъ цивільныхъ, зложеный зъ 167 параґрафôвъ. До проекту доданû мотивы, котрû займають 30 аркушôвъ друку.

До Pol. Corr. доносять зъ Петербурга, що россійска сторожа погранична, котру недавно тому скрѣплено и зорґанізовано зовсѣмъ на ладъ войсковый, мае бути незадовго знову збôльшена. Зарядженє то поясняють тымъ, що вôдъ якогось часу пачкарство на граници захôднôй прибрало величезнû розмѣры. Теперѣшный станъ пограничнои сторожи россійскои выносить: 11 ґенералôвъ, 162 офіцирôвъ, 670 пôдофіцирôвъ и 26.542 рядовыхъ воякôвъ.

До Петербурга покликанó ґен.-ґубернатора Кавказу. Зачувати, що покликанє то стоить въ звязи зъ пляномъ новои орґанізаціѣ войскъ арміѣ кавказкои.

пора болгарского князя, а вôнъ теперь мусѣвъ майже зовсѣмъ здати ся на ласку и неласку Россіѣ та еѣ нового царя Александра III., котрый, якъ кажуть, вже давнѣйше его не любивъ.

Для кн. Александра настали були теперь злû часы. Показувало ся чимъ разъ бôльше, що Россія уважає Болгарію за свою провінцію и хоче зъ неи зробити таки свою ґубернію. Россійскû ґенералы господарили въ Болгаріи по свому и просто помѣтували княземъ та на каждôмъ кроцѣ старались понижати его въ очахъ болгарского народу а при тôмъ зробили зъ него орудіє своеѣ волѣ. Всѣ высшû уряды були обсадженû россійскими ґенералами, въ болгарскôмъ войску верховодили россійскû офіцирьі, команда у войску була россійска, а въ урядахъ мова урядова также россійска. Князь видѣвъ, до чого то иде и старавъ ся якъ мôгъ выдобути ся зъ пôдъ того впливу, але що бувъ не конче добрымъ знатокомъ людей, тôй легко дававъ ся кождому обманювати. Правдивû патріоты болгарскû знову стояли на боцѣ, бо разъ не хотѣли мати зъ россійскими ґенералами нѣякого дѣла, а вôдтакъ и россійскû достойники держали ихъ о скôлько можна далеко вôдъ князя. Мимо всѣхъ заходôвъ видѣли россійкû политики, що князь не дасть ся имъ такъ легко ужити за орудіє, бачили, що въ нѣмъ росте чимъ разъ бôльша охота выдобути ся зъ пôдъ ихъ впливу, и стали ему недовѣряти а въ мѣру того збôльшала ся и неласка царя для него.

Прийшовъ наконець 1885 р. Россія видячи що не може нѣчого вдѣяти зъ Болгарією и еѣ княземъ, тымъ бôльше, що вопереќъ всѣмъ еѣ плянамъ станувъ и берлиньскій договôръ, старала ся въ иншій спосôбъ переводити свои пляны и захотѣла вôдорвати Всхôдну Румелію вôдъ Туреччины и тымъ укрѣпити свою власть и свои пляны. Она стала тамъ пôдготовлювати ворохобню противъ Туреччины. Справа ся однакожь ще не зовсѣмъ розъяснена и лишь зъ того, що знає ся досы, можна догадувати ся, що кн. Александеръ не знавъ о правдивыхъ намѣреняхъ Россіѣ, вѣривъ въ еѣ щирôсть, але заразомъ и послухавъ рады добрыхъ патріотôвъ болгарскихъ та задумавъ бувъ енерґічно та смѣло скористати зъ того, що Россія приготовила, и тымъ звернувъ на себе всю ненависть Россіѣ. Вулковичь, позднѣйшій аґентъ дипльоматичный въ Константинополи, котрый опôсля й житємъ заплативъ за свôй патріотизмъ, повѣдомивъ, кажуть, князя о всѣмъ, на що заносить ся, а князь рѣшивъ ся дѣлати енерґічно.

Кн. Александеръ перебувавъ тогды у Варнѣ въ своѣй лѣтнôй резиденціи, котру теперѣшный князь назвавъ Евксіноградъ. Тутъ явили ся у него дня 15 вересня 1885 р. два посланники тайного центрального комітету въ Пловдивѣ (Филипополи), Ризовъ и Куртевъ, и дали ему знати, що на пôдставѣ ухвалы ихъ комітету мае у Всхôднôй Румеліи, въ дняхъ межи 27 вересня а 2 жовтня, выбухнути револющія. Князь старавъ ся переконати посланникôвъ, що пора на ворохобню зле выбрана, але вôдраджуванє вже нѣчого не помогло, бо революція тымчасомъ вже була таки выбухла. На приказъ всхôдно-румелійского правительства арештовано въ Татаръ-Базарджику дня 15 вересня померщого тому два роки журналіста, Захарію Стоянова, одного изъ найревнѣйшихъ борцѣвъ за сполученє Болгаріѣ, але заговôрники заразъ потôмъ увôльнили его. Стояновъ догадувавъ ся отже, що правительство довѣдало ся вже о тôмъ, що заносить ся на ворохобню, и давъ знакъ до ворохобнѣ. „Проповѣдники дѣвиціи" — якъ себе называли: Паница, Крестевъ, Спиро Костовъ, Чардафонъ и другû розôйшли ся заразъ по селахъ довкола Пловдива, именно до Чирпана, Конуша, Старого села, и Велико Коваре та збунтували тамъ селянъ. Узброенû селяне вырушили о пôвночи зъ дня 17 на 18 вересня, сполучили ся тамъ зъ одною частєю войска, котре зъ ними збратало ся, обступили палату ґенералъ-ґубернатора Хрестовича-пашѣ, вывели зъ неи самого ґубернатора, всадили его на вôзъ, а на знакъ зневаги посадили коло него молоду дѣвчину, якусь болгарску учительку, котрôй дали до руки шаблю, и повезли его до найблизшого села, а зъ вôдтамъ опôсля до Софіѣ. Дня 18 вересня дано князеви о тôмъ всѣмъ знати телеґрафічно до Варны. Князь спытавъ заразъ телеґрафічно президента міністрôвъ Каравелова, що робити, а тôй давъ раду, щобы ити до Пловдива. Проповѣдникъ князя Кохъ розказує, що князь сказавъ тогды: „Я знаю на-

Зъ Софіѣ доносять про якійсь замахъ на кн. Фердинанда, котрый однакожь не удавъ ся, бо на два дни передъ привезенемъ мощей покойного кн. Александра Батенберґа вôдкрыто его случайно. Замахъ приготовлювавъ якійсь Ивановъ, бувшій поручникъ болгарскій и адъютантъ бриґады въ Рущуку, котрый давнѣйшими часами зъ вôдси утѣкъ и вступивъ до службы россійскои. Кажуть, що его выслали до Болгаріѣ звѣстні болгарскі еміґранты Грувевъ и Бендеревъ, котрі теперь служать такожь въ россійскôй арміи. Давный товаришь войсковый Иванова пôзнавъ его на послѣдной стаціи зелѣзничôй передъ Софією. Ивановъ хотѣвъ втечи, але за нимъ пустилися въ погоню и зловили его; вôнъ боронивъ ся револьверомъ, але на дармо. Арештованый признавъ ся и сказавъ, що мавъ выконати замахъ на князя пôдчасъ торжества похоронного. Въ арештѣ кидавъ ся вôнъ якъ скаженый и выкрикувавъ: „Я забивъ бы князя навѣть ще нинѣ“. Вôнъ признавъ ся такожь, що вже въ Пловдивѣ (Филипополи) хотѣвъ выконати замахъ, але до того не лучала ся ему нагода, позаякъ князь будучи слабымъ, не выходивъ зъ палаты.

Зъ Мадриду доносять, що маршалокъ Мартінецъ-Кампосъ давъ знати, що военні силы испаньскй въ Мелили суть за слабі, щобы выступити оборонно противъ Кабілѣвъ и длятого потреба дальшои помочи. Вѣсть та зробила въ Мадридѣ дуже немиле враженє. Дня 30 мин. м. занявъ Мартінецъ-Кампосъ безъ опору позицію Сіді-Гваріяхъ и ставъ єѣ укрѣпляти. Борба зъ Кабілями прибрала була въ послѣдныхъ часахъ звѣрскій характеръ, а маршалокъ Мартінецъ - Кампосъ старає ся теперь зробити конець тôй звѣрскости и длятого приказавъ на мѣсци розстрѣляти одного вояка испаньского, котрый якомусь зловленому Кабілеви обрѣзавъ уши.

Новинки.

Львôвъ дня 4 грудня

— **Именованя.** Радниками высшого Суду краевого у Львовѣ именованй прокураторъ Иванъ Клеборнъ-Ґіртлеръ, Едмундъ Дукевичъ и Фридрихъ Кунцекъ. Почтовыми концепістами именованй: Тома Бенявскій и Фр. Шнайдеръ.

— **Презенту на Пасѣчну** надало Намѣстництво о. Дмитрови Луговому, гр. кат. священикови въ Цуцилова.

— **Доповняючій выбôръ** на посла до Рады державнои зъ громадъ сѣльскихъ округа Жовковъ-Рава-Сокаль розписано на день 14 грудня с. р.

— **Землетрясенє**, що недавно було въ Персіи, мало наробити невыданои шкоды. Въ мѣстѣ Кушанъ мало згинути вôдъ разу 12.000 людей.

— **Пôдмоги на шпиталѣ холеричні.** На послѣднôмъ засѣданю ухваливъ Выдѣлъ краевый удѣлити громадѣ Порохникъ и Старемѣсто по 300 зр. пôдмоги на устроенє шпиталѣвъ для холеричныхъ недужихъ.

— **Новй уряды податковй** войшли въ житє зъ днемъ 1. с. м. въ Куликовѣ, Заторѣ, Тяжковичахъ, Радимнѣ, Уляновѣ, Переворску и Радловѣ.

— **Участь у выставѣ краєвôй** заповѣла межь иншими и ґенеральна дирекція зелѣзницъ державныхъ. Про розмѣры выставы зелѣзничои (першои въ Австріи) свѣдчать найлѣпше цифры. Именно замовила дирекція 960 метрôвъ квадр. въ гали машиновôй а бôльше нижъ 1000 метрôвъ на вôльнôмъ мѣсци. Выказъ предметôвъ призначеныхъ на выставу ще подрôбно не зуставленый, однакожь здає ся, що перше мѣсце займе тутъ фабрика Кав Липиньского зъ Сянока, котрого вôдъ якогось часу пôдпирає ґенеральна дирекція зелѣзницъ державныхъ.

— **Посвяченє дому читальнѣ въ Комарнѣ.** Не о кождôй читальни можна сказати, що ширить просвѣту помѣжь членами. Остатными лѣтами мали мы въ Галичинѣ кôлька сотъ читалень, але въ многихъ мало було пожитку — або попадали заразъ по завязаню, або ледви животѣли. Причиною того було слабе заинтересованє читальню зô стороны интеліґенціѣ, а за тымъ ишла неохота межь самыми членами. Такъ само було и зъ читальнею въ Комарнѣ. Заснована передъ десятьма лѣтами розвивала ся зъ початку красно, але потômъ зачала укладатись до сну. И була бы цѣлкомъ заснула, коли-бъ частина членôвъ не була опнила тои дрѣмоты. Они зôйшли ся и врадили збудовати дôмъ читальняный и вложили на ту цѣль заразъ около 300 зр., а далѣ й робота, передана въ руки головы читальнѣ п. Мих. Калимона, пôйшла скорымъ ходомъ. Збудовано дôмъ читальняный коштомъ около 1 500 зр., на що зложили ся переважно самй читальники. Дня 21. падолиста с. р. въ попразенъ св. Михаила вôдбуло ся посвяченє ново-збудованого дому. Чину посвятеня довершили мѣсцевй священики оо. В. Метикъ и С. Борисъ та й замѣсцевый о. Косонецкій зъ Подолець.

По посвяченю наступивъ вечерокъ, на котрôмъ побôчь членôвъ мѣщанъ явила ся майже вся интеліґенція мѣсцева. По привитаню гостей вôдбулись продукціѣ хоральнй, декламаціѣ и вôдчитъ. Пôдъ управою учителя п. Петра Буданьского вôдспѣванє гарно кôлька пѣсень. Декламовано „Правникъ у Таковѣ“ Федьковича, „Побратимови“ Маркіяна Шашкевича, вôдтакъ малый школярикъ Микась Ольховый вôддекламувавъ гарно першу пѣсню зъ „Лиса Микиты“ Ив. Франка, мѣщанинъ п. Дмитро Ольховый выголосивъ власный стихъ „Своя хата“. — По вечерку наступило угощенє и танцѣ.

— **Холера.** Дня 1 с. м. захорували 2 особы, выздоровѣли 2, померла 1, отже лѣчить ся ще 14.

— **Ратованє утопленыхъ** Француський лѣкарь Лябордъ радить утопленыхъ и на видъ неживыхъ такъ ратувати: Ложкою отвирає ся силомôцъ уста утопленого, хапає ся чимскорше за языкъ его и тягне ся сильно. Черезъ те хорый дôстане спазмôвъ у горлѣ и выкине вôдразу богато воды. Лябордъ выратувавъ такимъ способомъ богато людей и каже, що то певнѣйшій спосôбъ, нѣжь гойданє на простиралахъ, перевертанє утопленого головою въ низъ и т. п.

— **За людску кервавицю.** Передъ коломыйскимъ судомъ стававъ передъ кôлькома днями Лайзоръ Ленцъ зъ Уторопъ, оденъ зъ тыхъ „добродѣѣвъ“ селянъ, що высылавъ ихъ до Румуніи на роботу, а самъ притômъ великй зыски бравъ зъ людскои працѣ. Судъ засудивъ его на пять мѣсяцѣвъ вязницѣ и на заплату коштôвъ.

— **Щасте чи нещасте?** Въ Йозефсфальза на Буковинѣ трафила ся страшна пригода въ однôй бѣднôй жидôвской роднинѣ. Берґманъ, чоловѣкъ убогій, мавъ таке щасте (а може й нещасте), що кождого року збôльшала ся его родина о одну дитину. Тому несповна рôкъ прийшло знову на свѣтъ дитя, осьме зъ черги, а тому въ тыждень Берґманова мала знову двоє здоровыхъ дѣтей. Берґмана напала розпука на видъ такои громадки дѣтей, отже въ ночи задушивъ троє наймолодшихъ дѣтей, а опамятавши ся, утѣкъ до Румуніѣ. Жѣнку его, котра донесла о тômъ жандармеріи, увязнено и вôддано судови въ Сучавѣ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Бѣлградъ 4 грудня. Король принявъ дімісію президента кабінету, а въ слѣдъ за нимъ подало ся и цѣле міністерство до дімісіѣ. Здає ся, що король поручивъ місію утвореня нового кабінету ґен. Груичеви. Скупштина жадає, щобы король покликавъ до себе віцепрезидентôвъ скупштины Катича и Вуковича а вôдтакъ и Ґарашанина. Ажь до утвореня нового кабінету буде дотеперѣшне правительство вести дѣла державы.

Римъ 4 грудня. Зачувати, що новый кабінетъ уконституує ся сими днями въ слѣдуючôмъ складѣ: Цанарделі — презідія; Ґен. Баратієрі — справы заграничні: Фортісъ — роботы публичні; Санъ Маркано — война; Раккія — маринарка; Коккорту — рôльництво; Дерісціє — почта и телеґрафъ; Ґалльо — просвѣта; Боселлі — фінансы; Ваккелі — скарбъ, а Канноніко имовѣрно — справедливôсть. Парляментъ має бути скликаный на день 7 с. м.

Парижъ 4 грудня. Маюче нинѣ вôдчитати ся въ парляментѣ заявленє міністерства высказує ся противъ ревізіѣ конституціѣ, противъ податку доходового и противъ роздѣлу церкви вôдъ державы. Правительство буде держати ся демократичного напряму, буде поборювати соціялістичні утопіи и буде старати ся удержувати добрі вôдносины зъ державами заграничными въ цѣли удержаня мира.

певно, що буду мусѣвъ вôдповѣдати за то власною особою, але менѣ проте байдуже, кобы лишь мôй край мавъ зъ того якій хосенъ“.

Щобы не обрушити на себе Россіѣ, зателеґрафувавъ князь до царя и повѣдомивъ его о тôмъ, що стало ся, але не чекаючи его вôдповѣди, поѣхавъ заразъ до Тирновы, давъ зъ вôдтамъ приказъ до мобілізаціѣ арміѣ и склыканя собранія, выдавъ вôдозву до народу, въ котрôй оголосивъ сполученє Всхôдной Румеліѣ зъ Болгарією яко довершене дѣло, и вырушивъ разомъ зъ Каравеловомъ та Стамболовомъ, котрый тогды бувъ президентомъ собранія, черезъ Шипку до Пловдива, де станувъ вже 21 вересня. Тымчасомъ у вôдповѣди на его телеґраму выдавъ царь Александеръ III приказъ зъ Копенгаґи, де тогды перебувавъ, щобы всѣ россійскі офіцеры выступили зъ болгарскои арміѣ. Собраніє просило тогды телеґрафічно царя, щобы вôнъ вôдкликавъ сей приказъ, але царь не хотѣвъ — длятого, що то кн. Александеръ взявъ ся за дѣло сполученя. Коли князеви о тôмъ сказали, то вôнъ заявивъ, що готовъ уступити, скоро бы его особа стояла на перешкодѣ сполученю обохъ краѣвъ. Собраніє просило его, щобы вôнъ не уступавъ и тогды перщій разъ за цѣлый часъ пановання порозумѣли себе князь и нарôдъ.

Князя ждала теперь дуже трудна задача. Вôдъ полудня готовй були Турки впасти до краю, вôдъ заходу Сербы. Цѣле румелійске войско складало ся всего лишь зъ 12 компаній и то ще зъ неконче вправныхъ воякôвъ; артилеріѣ и кавалеріѣ майже вовсѣмъ не було, а болгарска армія лишила ся якъ разъ безъ высшихъ офіцирôвъ. Въ новôмъ краю, що проголосивъ бувъ его своимъ княземъ, настали були борбы партійнй; межи Болгарами, Турками и Греками заносилось на релігійну расову борбу; въ краю не було нѣякого правительства, нѣякихъ властей, бо зъ упадкомъ центрального правительства розлетѣлись були и низшй власти. Великй державы европейскй вôдгрожували ся за нарушенє берлиньскои угоды, а Россія стала була таки просто ворожа. Середъ такихъ обставинъ треба було таки не малои вôдваги, не малои силы волѣ и довѣря до себе самого, щобы тому всему дати раду. Князь взявъ ся при помочи болгарскихъ патріотôвъ орґанізувати войско противъ Туреччины.

Якъ разъ середъ тои орґанізаціѣ наспѣла вѣсть, що Сербы лагодять ся впасти до Болгаріѣ. Князь не хотѣвъ допустити до братоубійчои войны и писавъ до короля Миляна, але на дармо. Кажуть, що коли кн. Александра выбрано княземъ болгарскимъ, вôнъ радивъ ся кн. Бісмарка, що має робити, а той сказавъ ему: „Приймѣть выбôръ, на всякій случай будете мати колись бодай милу згадку“. Сполученє обохъ Болгарій було першою милою згадкою кн. Александра и вôнъ вернувъ теперь зъ нею до Софіѣ.

(Дальше буде).

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Инсераты

(„оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ З. Леоньвского, вôдъ зарядомъ Б. Я. Вебера.